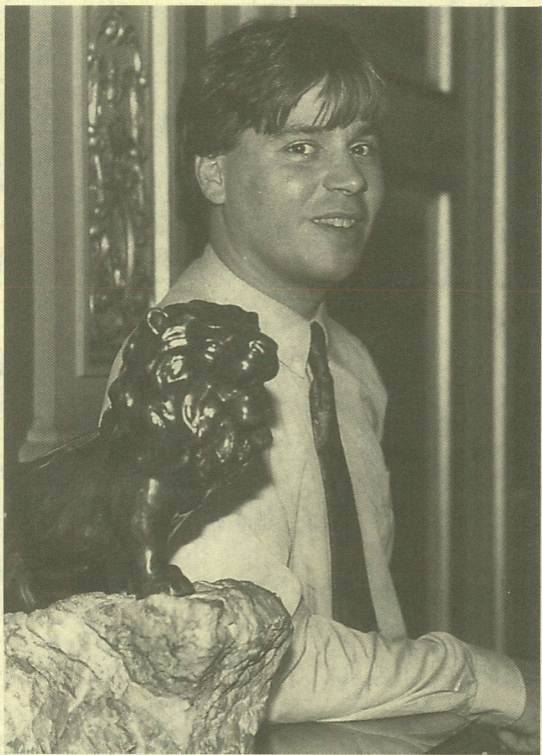

ANCI AUX, Bert (Merksem 11 september 1959).
Zoon van **Vic Anciaux**.

Studeerde rechten aan de Universitaire Faculteiten Saint-Louis en de Vrije Universiteit Brussel en schreef zich in 1984 in als advocaat aan de balie van de Nederlandse Advocaten in Brussel. Hij volgde al snel de politieke voetsporen van zijn vader, als militant van de **Volksunie-Jongeren** en als lid van de partijraad vanaf 1976. Tussen 1984 en 1992 was Anciaux voorzitter van de **Volksunie** (VU) van het arrondissement Brussel. In 1987 werd hij lid van de Brusselse gemeenteraad en vanaf januari 1992 ook schepen onder de burgemeesters Brouhon, Demaret en Thielemans. In Brussel was Anciaux actief in het cultureel en sociaal-economisch leven, onder

Een glunderende Bert Anciaux, kort na zijn verkiezing als VU-voorzitter in opvolging van Jaak Gabriëls. (DE STANDAARD/HET NIEUWSBLAD: E. PEUSTJENS)

meer als coördinator van kansarmoede-projecten, maar ook als beheerder van de maatschappij van openbaar vervoer of als penningmeester van de Ancienne Belgique. Bij de gemeenteraadsverkiezingen in 1994 verloor hij de enige VU-zetel in de Brusselse gemeenteraad.

Aangemoedigd door zijn vader, die op dat ogenblik Vlaams staatssecretaris in de Brusselse gewestregering was, stelde Anciaux zich in april 1992 kandidaat voor de opvolging van Jaak Gabriëls als voorzitter van de VU. Twee maanden later verkoos het congres hem boven Patrick Vankrunkelsven en de favoriet Johan Sauwens. Anciaux beloofde een forse radicalisering van de partij, vooral inzake sociale thema's, wat hem het verwijt van een 'verlinksing' van de VU opleverde. Tegelijkertijd bleef hij echter ook steunen op de beleidspijler van zijn partij, met Sauwens als Vlaams minister, vader Anciaux als Brussels staatssecretaris en Hugo Schiltz als zeer actief deelnemer aan de onderhandelingen over de vierde staatshervorming. Die tweespalt en de blijvende spanningen na de verkiezingsnederlaag van 1991 stimuleerden de uittocht naar de hervormde liberale Vlaamse Liberalen en Demokraten van Guy Verhofstadt door onder meer Gabriëls, Jef Valkeniers en Hugo Coveliers in 1992 en 1993. De Christelijke Volkspartij van Johan van Hecke slaagde er in 1994 in een groot deel van het

VU-partijkader te overtuigen van een geleidelijke samenwerking, maar het was uiteindelijk Anciaux zelf die de poging torpedeerde. Daarop koos de VU-voorzitter voor een Vlaams-nationale radicalisering van zijn partij door te opteren voor een onafhankelijk Vlaanderen zonder daarom duidelijk te zijn over het lot van Brussel. De nieuwe koerswijziging beperkte de schade bij de parlementsverkiezingen van 1995, waarbij de kiezer voor de Vlaamse Raad veel meer stemmen gaf aan de VU dan voor de federale parlementen. Anciaux zelf behaalde, na een sterk gepersonaliseerde campagne, een goede score en werd senator.

Anciaux slaagde erin de VU een nieuw elan te geven. Maar door zijn soms controversieel en eigenzinnig optreden verloor hij krediet bij sommige VU'ers en politieke waarnemers die hem gebrek aan politieke sérieux verweten.

WERKEN: *De vergeten vernieuwing*, 1992.

ILLUSTRATIE(S), zie: Volksunie.

ROLF FALTER